

Sygn. akt VIII U 1869/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 r. w Gliwicach

sprawy H. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołań H. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 25 sierpnia 2016r., 26 września 2017r., 1 grudnia 2017r.

nr (...) -SER- (...), (...), (...)

- zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu H. S. prawo do przeliczenia emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 90,29% od dnia 1 lipca 2016r.,
- umarza postępowanie w części uwzględniającej żądanie odwołującego na mocy decyzji z dnia 26 września 2017r. i 1 grudnia 2017r.,
- w pozostałym zakresie oddala odwołanie.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1869/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 sierpnia 2016 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego H. S. z dnia 1 sierpnia 2016 r., odmówił mu prawa do ponownego wszczęcia postępowania w celu ustalenia wysokości świadczenia. W uzasadnieniu wskazał, że po weryfikacji akt emerytalno-rentowych stwierdził, że wysokość świadczenia została ustalona w sposób prawidłowy, na podstawie przedłożonej przez

ubezpieczonego dokumentacji. Jednocześnie wskazał, że był w posiadaniu przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów wraz z wnioskiem z 1 sierpnia 2016 r.

Decyzją z 26 września 2017 r. organ rentowy przeliczył przysługującą ubezpieczonemu emeryturę. Wskazał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 86,59%. Wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 1448,09 zł.

Decyzją z 1 grudnia 2017 r. organ rentowy ponownie przeliczył emeryturę przysługującą ubezpieczonemu. Zastosował przy tym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 89,95%. Wysokość świadczenia do wypłaty wyniosła 1448,09 zł.

Z powyższymi decyzjami nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł trzy odwołania, w których domagał się ponownego przeliczenia świadczenia na podstawie nowych okoliczności i dokumentów. Sprawy zawisły przed tutejszym Sądem kolejno pod sygn. akt VIII U 1869/16 (dot. decyzji z 25 sierpnia 2016 r.), VIII U 2015/17 (dot. decyzji z 26 września 2017 r.) oraz VIII U 174/18 (dot. decyzji z 1 grudnia 2017 r.).

Zarządzeniami z 4 grudnia 2017 r. oraz z 5 lutego 2018 r. Sąd połączył kolejno sprawy o sygn. akt VIII U 2015/17 oraz VIII U 174/18 do wspólnego rozpoznania ze sprawą o sygn. akt VIII U 1869/16.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wyniósł o ich oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony H. S. urodził się (...)

Ubezpieczony pracował:

- od 22 października 1966 r. do 12 czerwca 1971 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w S. Kierownictwo Grupy (...) nr 4 w G. jako murarz;

- od 1 kwietnia 1976 r. do 31 marca 1983 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) -4 w D. jako murarz;

- od 1 kwietnia 1983 r. do 31 sierpnia 1984 r. w Wiejskiej (...) Spółdzielni Pracy (...) w T. jako murarz-cieśla;

- od 1 października 1984 r. do 25 maja 1985 r. w Zakładzie (...) w S. jako murarz-malarz;

- od 5 maja 1991 r. do 1 lipca 1993 r. od 22 kwietnia 1996 r. do 31 maja 1998 r. w Przedsiębiorstwie Usług (...) w Z. jako murarz;

- od 1 kwietnia 2000 r. do 31 sierpnia 2001 r., w Całodobowym Parkingu Strzeżonym J. B. w S. jako strażnik na parkingu w nocy, pracownik fizyczny w dzień;

- od 1 marca 2008 r. do 31 maja 2008 r., od 1 sierpnia 2008 r. do 31 października 2008 r., od 1 listopada 2008 r. do 31 marca 2009 r. w (...) w W. jako pracownik gospodarczo-porządkowy, pomoc w sklepie;

W okresach od 7 listopada 1979 r. do 18 marca 1980 r., od 8 lutego 1981 r. do 17 grudnia 1982 r., pracował kolejno jako murarz, a później jako cieśla poza granicami Polski.

W okresie od 18 listopada 1971 r. do 31 marca 1976 r. pracował w gospodarstwie rolnym.

W okresie od 1 czerwca 1985 r. do 28 lutego 1990 r. i od 1 grudnia 1995 r. do 31 sierpnia 1999 r. ubezpieczony był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w przedmiocie murarstwa.

Decyzją z 23 lipca 2001 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 4 sierpnia 2001 r.

Ubezpieczony pracował w (...) Budostal 4 w D., (tj. od 1 kwietnia 1976 r. do 31 marca 1983 r.) z M. K., który przez cały ten okres był murarzem. Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się budową Huty (...). Zatrudniało około 5000 pracowników. Ubezpieczony pracował z M. K. na tym samym wydziale i na tej samej brygadzie. Był brygadziwą. W okresie kiedy ubezpieczony pracował poza granicami kraju, M. K. w dalszym ciągu był murarzem i pracował w Polsce.

Wiejska (...) Spółdzielnia Pracy (...) w T. była przedsiębiorstwem, która zajmowała się robotami remontowo-budowlanymi na rzecz państwowych zakładów. Remontowała m.in. dachy, węzły sanitarne. Z okresu zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie ubezpieczony posiada druk rp-7.

W dniu(...) ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Decyzją z 2 lipca 2008 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 czerwca 2008 r. Do ustalenia podstawy wymiaru składek przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 71,52%.

Następnie emerytury przysługująca ubezpieczonemu było wielokrotnie przeliczana. Po ostatnim przeliczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 73,03%.

W dniu 1 sierpnia 2016 r. do organu rentowego wpłynął wniosek ubezpieczonego o ponowne przeliczenie emerytury (nadany listem poleconym w dniu 29 lipca 2016 r.) z uwzględnieniem zarobków z lat 1976-1985, a więc z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) -4 w D.; Wiejskiej (...) Spółdzielni Pracy (...) w T. oraz Zakładzie (...). Załączył otrzymane od (...) SA kartoteki zarobkowe z lat 1978-1981, 1983 oraz karty informacyjne.

W dniu 25 sierpnia 2016 r. organ rentowy wydał decyzję, w której odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego wszczęcia postępowania celem ustalenia wysokości świadczenia, albowiem przedłożone przez niego dokumenty w dniu 1 sierpnia 2016 r. były już w posiadaniu organu rentowego.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie.

Następnie w dniu 26 września 2017 r. organ rentowy wydał decyzję w której przeliczył podstawę wymiaru emerytury przysługującej ubezpieczonemu. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 86,59% i został ustalony z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia odwołującego, tj. z lat 1967, 1970, 1978-1980, 1982-1988, 1991, 1992, 1994-1998, 2000.

Od tej decyzji ubezpieczony również wniósł odwołanie.

Wreszcie decyzją o przeliczeniu emerytury z 1 grudnia 2017 r., organ rentowy po raz kolejny przeliczył podstawę wymiaru emerytury, a nowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 89,95% i został ustalony z lat: 1967, 1970, 1978-1988, 1991, 1992, 1994-1998.

Ubezpieczony odwołał się również od ww. decyzji.

Wszystkie trzy odwołania ubezpieczonego od decyzji z 25 sierpnia 2016 r., 26 września 2017 r. i 1 grudnia 2017 r. są rozpatrywane w niniejszym postępowaniu.

W trakcie toczącego się postępowania Sąd ustalił (mając na uwadze opinie biegłego sądowego K. S.), że ubezpieczony w okresie w Budostal-4 w D., tj. od 1 kwietnia 1976 r. do 31 marca 1983 r., otrzymywał następujące wynagrodzenie:

- 9,50 zł/godz. od 1 kwietnia 1976 r.,
- 10,50 zł/godz. od 1 października 1976 r.,
- 12,00 zł/godz. od 1 sierpnia 1977 r.,

- 13,50 zł/godzin. od 1 sierpnia 1978 r.

Od 1 grudnia 1976 r. ubezpieczony pełnił funkcję brygadzysty i otrzymywał za to dodatek w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego.

Od 1975 r. normatywny czas pracy wynosił 194 godziny w miesiącu, tj. 22 dni pracy po 8 godzin i 3 soboty po 6 godzin.

Ubezpieczony mógł również otrzymywać inne składniki wynagrodzenia takie jak premie, wynagrodzenie akordowe, lecz ich wysokość nie jest to możliwa do odtworzenia.

Wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1976-1977 kształtuje się następująco:

1976r.

- od kwietnia do września : $9,50 \text{ zł} \times 194 \text{ godziny} \times 6 \text{ miesięcy} = 11\ 058 \text{ zł}$

-od października do listopada: $10,50 \text{ zł} \times 194 \text{ godziny} \times 2 \text{ miesiące} = 4\ 074 \text{ zł}$

-grudzień: $10,50 \text{ zł} \times 194 \text{ godziny} = 2\ 037 \text{ zł}$

-dodatek brygadzystowski: $2\ 037 \text{ zł} \times 10\% = 203 \text{ zł}$

SUMA: 17 372 zł

1977 r.

- od stycznia do lipca: $10,50 \text{ zł} \times 194 \text{ godziny} \times 7 \text{ miesięcy} = 14\ 259 \text{ zł}$

- dodatek brygadzystowski: $14\ 258 \text{ zł} \times 10\% = 1426 \text{ zł}$

- od sierpnia do grudnia: $12 \text{ zł} \times 194 \text{ godziny} \times 5 \text{ miesięcy} = 11\ 640 \text{ zł}$

-dodatek brygadzystowski: $11\ 640 \text{ zł} \times 10\% = 1\ 164 \text{ zł}$

SUMA: 28 489 zł

W okresie pracy ubezpieczony poza granicami kraju, tj. od 7 listopada 1979 r. do 18 marca 1980 r. i od 8 lutego 1981 r. do 17 grudnia 1982 r., przyjęto, że otrzymywał on wynagrodzenie takie jak M. K. zatrudniony w tych okresach w Polsce na tym samym stanowisku co ubezpieczony przed wyjazdem (jako od pracownika porównawczego).

Z kolei za lata 1983-1984 przyjęto wynagrodzenie z druku rp7 z 26 lipca 2006 r.

Wynagrodzenie ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia kształtuje się następująco:

Rok	Wynagrodzenie ubezpieczonego	Średnia krajowa	Stosunek wynagrodzenia ubezpieczonego do średniego krajowej (w %)
1967	19 565	24 192	80,87

1970	14 334	26 820	53,45
1977	28 489	55 152	51,66
1978	105 057	58 644	179,14
1979	92 435	63 924	144,60
1980	65 915	72 480	90,94
1981	98 478	92 268	106,73
1982	101 945	139 572	73,04
1983	247 242	173 700	142,34
1984	298 284	202 056	147,62
1985	164 600	240 060	68,57
1987	245 000	350 208	69,96
1988	324 000	637 080	50,86
1991	13 037 490	21 240 000	61,38
1992	21 881 933	35 220 000	62,13
1994	33 259 800	63 936 000	52,02
1995	4 643,39	8 431,44	55,07
1996	11 759,83	10 476	112,25
1997	16 528,71	12 743,16	129,71
1998	10 926,76	14 873,88	73,46

SUMA WSKAŹNIKÓW: 1805,80 %	
Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (1 805,80% : 20) : 90,29 %	

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych ubezpieczonego i świadka M. K.; akt tutejszego Sądu ze spraw toczących się pod sygn. VIII U 2015/17 i VIII U 174/18; zeznań świadka M. K. złożonych na rozprawie w dniu 12 lipca 2017 r. (k.43-44); zeznań świadka Z. A. złożonych na rozprawie w dniu 12 lipca 2017 r. (k.44-45); zeznań świadka L. G. złożonych na rozprawie w dniu 12 lipca 2017 r. (k.45-46); zeznań świadka L. S. (1) złożonych na rozprawie w dniu 12 lipca 2017 r. (k.46); opinii sądowej sporządzonej przez biegłego K. S. w dniu 14 kwietnia 2018 r. (k.83-86); opinii uzupełniającej sporządzonej przez biegłego K. S. w dniu 8 sierpnia 2018 r. (104-105); zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Z. N. (k.120-121).

Sąd podzielił wnioski z opinii głównej sporządzonej przez biegłego sądowego K. S. oraz opinii uzupełniającej, uznając, iż zostały one sporządzone w sposób spójny, kompleksowy, logiczny, fachowy. Biegły w sposób precyzyjny odniósł się do tezy dowodowej postawionej przez Sąd. Odtwarzając wynagrodzenie ubezpieczonego opierał się zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym na aktach osobowych ubezpieczonego. Dane te pozwoliły na dokonanie przez biegłego prawidłowych ustaleń. Biegły odtworzył wynagrodzenie oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym wariantcie. Uwzględnił przy tym wyłącznie te składniki, co do których nie ma wątpliwości, iż ubezpieczony je otrzymywał. Następnie w opinii uzupełniającej skutecznie odparł zarzuty podniesione do opinii głównej przez ubezpieczonego. Biegły trafnie wskazał, że nie można uznać, iż w latach 1976-1977 ubezpieczony i świadek M. K. zarabiali po 10 000 zł miesięcznie, albowiem są to tylko twierdzenia, nie poparte żadnymi dowodami. Nie zasługują również na uwzględnienie argumenty podnoszone przez ubezpieczonego jakoby opinia biegłego K. S. była niepełna, albowiem nie uwzględnił on otrzymywanej przez ubezpieczonego premii akordowej. W aktach sprawy nie ma na tę okoliczność żadnego dowodu, zatem biegły słusznie nie uwzględnił tego składnika do dokonywanych obliczeń.

Organ rentowy nie zakwestionował opinii sądowej uzupełniającej sporządzonej przez biegłego K. S..

Zeznania świadka M. K. w zakresie, w jakim wskazał on, iż w latach 1976-1977 zarabiał razem z ubezpieczonym po 10 000 zł miesięcznie nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych, albowiem z uwagi na duży upływ czasu – 40 letni nieprawdopodobnym jest by świadek szczegółowo pamiętał wysokość uzyskiwanego przez odwołującego wynagrodzenia.

Z tych samym względów Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka L. S. (2) – żony ubezpieczonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków Z. A. i L. G., które były spójne i logiczne. Niemniej jednak nie dotyczyły one bezpośrednio otrzymywanego przez ubezpieczonego wynagrodzenia w okresie pracy w Spółdzielni Pracy (...) w T. w latach 1983-1984. Z kolei osiągnięte wówczas zarobki przez ubezpieczonego zostały ostatecznie ustalone na podstawie druku rp7 znajdującego się w aktach sprawy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe ubezpieczonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego Z. G. oraz E. K. na okoliczność ustalenia przysługującej ubezpieczonemu emerytury. W ocenie Sądu ubezpieczony domaga się dowodu z opinii innych biegłych, albowiem opinia biegłego K. S. nie jest dla niego wystarczająca. Strona odwołująca reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie uzasadniła kolejnego wniosku, a okoliczność

iz biegła miałyby dysponować dodatkową bliżej nieokreśloną dokumentacją w oparciu o którą można odtworzyć wynagrodzenie odwołującego nie została w żadne sposób wykazana.

Zgromadzone dowody Sąd uznał za kompletne i pozwalające na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że niniejsze postępowanie toczyło się na skutek wniesienia przez ubezpieczonego odwołań od trzech decyzji organu rentowego, które zainicjowały trzy postępowania sądowe ostatecznie połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Pierwsza zaskarżona decyzja była decyzją odmowną i została wydana w oparciu o art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a dwie pozostałe były decyzjami przeliczeniowymi świadczenia emerytalnego.

Natomiast przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu była wysokość emerytury przysługującej ubezpieczonemu, który kwestionował przyjęte przez organ rentowy osiągnę przez niego wynagrodzenia, które ostatecznie wpłynęły na wysokość przyznanej mu emerytury.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 t.j.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl ust. 2 ww. przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatecznie przyjętą do obliczenia świadczenia.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

Trzeba także wskazać, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06).

Ponadto, w sytuacji, gdy fakt zatrudnienia odwołującego jest niewątpliwy, dopuszczalne jest ustalenie wysokości wynagrodzenia na podstawie dowodów pośrednich (por. wyrok Sądu Apelacyjnego (...)z dnia 19 stycznia 1994 r., sygn. akt III Aur 494/93).

Sąd w pełni podzielił wnioski biegłego sądowego K. S., który odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za okres jego pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) -4 w D. w latach 1976-1977. Odtwarzając wynagrodzenie biegły słusznie uwzględnił tylko i wyłącznie te składniki wynagrodzenia, co do których nie ma wątpliwości, iż ubezpieczony jest otrzymywał. Prawidłowo biegły nie uwzględnił do obliczeń premii akordowej, którą rzekomo otrzymywał ubezpieczony, albowiem nie ma żadnych dowodów, iż była ona mu przyznana.

Jednocześnie biegły sądowy prawidłowo uznał, że w okresie pracy ubezpieczonego poza granicami kraju, tj. od 7 listopada 1979 r. do 18 marca 1980 r. i od 8 lutego 1981 r. do 17 grudnia 1982 r., otrzymywał on wynagrodzenie takie jak M. K. zatrudniony w tych okresach w Polsce na tym samym stanowisku co ubezpieczony przed wyjazdem (jako od pracownika porównawczego).

Podkreślić należy, iż zgodnie z §10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz.U.1989.11.63 j.t.), jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia:

- 1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo
- 2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Wspomniane uregulowanie w sposób jasny i precyzyjny wskazuje, iż pojęciem tzw. wynagrodzenia zastępczego ustawodawca objął kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 20 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa 685/13).

Z kolei lat 1983-1984 prawidłowo przyjęto dane z druku rp-7.

Ustalając powyższe, następnie biegły K. S. obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, tj. z lat 1967, 1970, 1977-1985, 1987-1992, 1994-1998, który wyniósł 90,29%. Obliczenia te zostały przez Sąd podzielone w całości, ponieważ zostały one sporządzone w sposób rzetelny, kompleksowy i logiczny, przy uwzględnieniu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc, zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 90,29% od dnia 1 lipca 2016 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek skutkujący wydaniem pierwszej decyzji odmownej.

Na zasadzie art. 477¹³ kpc Sąd umorzył postępowanie w części uwzględniającej żądanie ubezpieczonego na mocy decyzji z dnia 26 września 2017 r. i 1 grudnia 2017 r. Podkreślić należy, iż w tych decyzjach organ rentowy przeliczył świadczenie emerytalnego przyznane ubezpieczonemu z wyższymi wskaźnikami wysokości podstawy wymiaru, czego odmówił w zaskarżonej decyzji z dnia 25 sierpnia 2016 r. Tym samym w tych dwóch zaskarżonych decyzjach częściowo uwzględnił roszczenie ubezpieczonego.

Jednocześnie na mocy art. 477¹⁴§1 kpc Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego w pozostałym zakresie.

(-) SSR del. Magdalena Kimel